

skulde være affaarne fra at tage Hensyn dertil, men rent bortset fra disse Bemærkninger vil jeg sige, at jeg desuagtet heller ikke vilde have stemt for det Forfatterhonorar, der bliver tillagt ham efter Betænkningen, fordi jeg mener, at vi ere komne ind paa et Straaplan, førte af det ærede Udvalg, som truer med at tage alt for store Dimensioner. Jeg kan selvstændig give det ærede Medlem fra Udsens Ret i det uheldige i, at Finansudvalgets Medlemmer ligesom opløge disse Menneſter for at faa dem til at modtage denne Understøttelse. Vi kunne nok tænke os, at ingen kan staa for saadanne Opfordringer. Det vilde være alt for meget at forlange af Folk, at de skulde være saa uegenlyttige, at de, naar de fik en ringe Udſigt til at faa nogle Hundrede Kroner om Aaret, saa skulde sige: Nej Tak, vi behøve dem ikke, vi kunne godt klare os selv. Men jeg synes, at man derigennem bliver overbevist om, at naar det mange Gange har lydt rundt om, at det danske Folketing ingen Interesse havde for Kunst, Litteratur og Videnskab, at vi vare smaalige i den Henseende, og ikke vilde understøtte disse nyttige Forehavender, der komme frem her i Landet, saa faar man her et slaaende Bevis for, hvor urimelig og ubegrundet en saadan Paastand er, idet man ser, at vi ikke alene støtte alle de i Litteraturen betydelige Personer, som søge om Understøttelse, men selv tilhyde dem og anmode dem om at komme og tage mod denne Understøttelse. Der er vist ikke en Samfundsklasse her i Landet, som er saa begunstiget som vore Forfattere, som er saa godt stillet i den Retning, saa det er i højeste Grad uretsfærdigt at ville bestynde det danske Folketing for ikke at ville være med til at støtte Kunst, Litteratur og Videnskab. Naar man læser Anmærkningerne igennem, finder man en meget lang Række Navne paa Personer, som nyde Understøttelse livsvarig eller for kortere Tid, og jeg maa tilſtaa, at der ikke findes saa Navne iblandt dem, som jeg kun finder meget lidt til, og jeg antager, at en stor Del af Befolkningen ogsaa kun finder meget lidt til mange af disse Navne, og navnlig til de Produkter, de have frembragt paa det litterære Omraade. Man kunde jo ogsaa ad anden Vej komme til det Resultat, at vi have faaet for mange ind paa denne Konto. Vi have set det skrevet, at der her i Landet var højt et halvt Hundrede Stykker, som bar det hele; dette Tal vejer vel ikke op imod den lange Række, vi have her paa Finansloven, og jeg antager, at disse 50 desuagtet ikke en Gang findes paa denne Liste over Understøttelser, saa der er Grund til at sige, at vi ere komne

for langt i den Retning, og uagtet der jo vilde være noget ærefuldt i at være med til at holde oppe paa dem, der bære det hele, vil jeg dog ikke opfordre eller tilskynde det ærede Finansudvalg til at lede efter de tiloversblevne Navne, naar de ikke allerede ere komne. De ere vel ogsaa i Stand til foruden at bære hele Landet, saa ogsaa at bære sig selv. — Angaaende Endringsforslaget Nr. 151 maa jeg dertil sige, at jeg ikke kan stemme for Bevillingen af en forhøjet Understøttelse til Forfatterne C. A. Thyrøgod og Jakob Nielsen. Det er ikke, fordi jeg ikke sætter Pris paa de to ærede Forfattere. Jeg mener tværtimod, at de og i det hele taget den Litteratur, som gaar under Navn af Skolelærerlitteraturen, og som ikke altid er bleven rosende omtalt, maa sættes meget højt i vor Litteratur, og jeg tror, at den har bragt overordentlig til at højne Befolkningens Tanter og faa den til at se paa Livet paa en sund og fornuftig Maade. Men det er det, jeg mener, at det er ubegrundet at give saa stor Understøttelse, som Finansudvalget foreslaar. Den ene af disse 2 er jo en pensioneret Skolelærer, og den anden en Lærer, som sidder i sit Embede endnu, og jeg synes, at naar de have henholdsvis 800 og 1,000 Kr. foruden deres Pension og deres Løn, saa maa det være tilstrækkeligt for det Arbejde, som de udføre i litterær Henseende, og vi maa kunne blive enige om, synes jeg, at naar vi give mange Tusinde Kroner ud til Forfattere, for at de med Lars Mellemrum skulle skrive en Bog eller et Stuepil, saa er det Flothed og ikke Kærrighed, og vi maa tillige huske paa, at de Forfattere, som have nogen Betydning, hvis Skrifter blive læste, desuden faa Honorar af deres Forlæggere for Bøgerne. Nu have vi nok hørt sige, at Markedet er saa lille for de danske Digtere, saa at de ikke kunne blive af med deres Bøger og ikke faa de Penge derfor, som de ville have, da der ikke er tilstrækkeligt Publikum til at købe deres Bøger; men mon det netop ikke noget hænger sammen med, at vi have saa mange, som faa Understøttelser? For naar en Mand først har begyndt at faa Understøttelse, saa er han dog nødt til en Gang imellem at skrive en Bog for at kunne vedblive at faa denne Understøttelse, og maaste den saa ikke bliver saa god, som den ellers vilde være bleven, og hvis vi ikke havde saa mange understøttede Forfattere, saa vilde man maaste heller ikke faa saa mange Bøger skrevne, men Forfatterne vilde maaste kunne faa dem bedre betalte. — Det er mange Hundrede Tusinde Kroner, som vi her i Landet aarlig ofre paa vor Litteratur, vor Kunst og vor Videnskab. Man behøver